

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

ברכות יקרות מפנינים מר איתן בן-דוד

התרשמתי מהלקוחות החב"דניקים שלנו שהיו אנשים שמחים שתמיד הקרינו אהבה וחיוך היה נסוך על פניהם, והחלטתי שגם אני מעוניין לפגוש את הרבי מליובאוויטש, ולקבל את ברכתו. היה לי בן דוד, אהרן שלומוב שמו, שהיה בעצמו מקורב לחב"ד, והוא סייע לי לתאם את הפגישה הראשונה עם הרבי, שהתקיימה בשנת תשכ"ב (1962).

הגעתי למרכז חב"ד העולמי בברוקלין, בשדרת איסטון פארקוויי מספר 770, ושם פגשתי את הרב חדקוב ואת הרב בנימין קליין ממזכירות הרבי. הרב קליין הדריך אותי והסביר לי שעלי לכתוב מכתב, באיזו שפה שנוח לי, ולפרט את שמי ושם אמי, ואת העניינים שעליהם אני מבקש את ברכת הרבי. מסרתי לו את המכתב וכעבור כשעתיים או שלוש נקראתי להיכנס אל הרבי.

הכניסה אל הרבי ביחידות עוררה אצלי התרגשות גדולה. הדבר הראשון שאני זוכר כשנכנסתי לחדרו של הרבי זה את הדרת הפנים שלו - היו לו פנים ממש קורנות. אני זוכר שהרבי הביט במכתב שלי שהיה מונח לפניו, ומדי פעם הרים את עיניו והביט בי, ולבסוף בירך אותי.

באותה פגישה קצרה קרה דבר מעניין. בתחילת היחידות כשהרבי עיין במכתב שלי, הוא הרים לפתע את הראש, הסתכל עלי ושאל, "מה שלום הסבתא?" אני כנראה מרוב תדהמה ובלבול לא עניתי ישר, והרבי שב ואמר, "הסבתא, היא הייתה קצת חולה. איך היא מרגישה?" עניתי שברוך ה' הכל בסדר, ולעצמי תהיתי איך הרבי יודע מכך, הרי לא כתבתי על זה דבר? אחר כך התברר לי שכשנה קודם לכן, כאשר סבתי הייתה חולה, כתב בן דודי לרבי וביקש עבורה ברכה. הרבי אז בירך אותה וגם כתב שיתיעצו עם שני רופאים.

למעשה, אחי נגה סיפר שעוד קודם לכן, כאשר סבתי הגיעה לניו יורק לקראת כמה שמחות משפחתיות שעמדו להיערך בארצות הברית, ביניהן גם חתונתו, היא ביקשה דבר ראשון ללכת לרבי לקבל ברכה. אחי ליווה אותה ונכנס איתה ליחידות עם הרבי, וכך זכה גם לקבל בעצמו ברכה לקראת

«

הקשר שלי עם הרבי ועם חב"ד החל אחרי שהגעתי לארצות הברית בתחילת שנת תש"כ (1960). בדיוק סיימתי אז את שירותי בצה"ל, ונסעתי כדי להצטרף לעסק הפנינים והתכשיטנות המשפחתי, שחלקו התנהל מארצות הברית. עבדתי לצד דודי בסניף שלנו בניו יורק, והיו לנו לקוחות מקרב חסידי חב"ד. יום אחד הגיעה לחנות שלנו הרבנית, אשת הרבי מליובאוויטש, כדי לקנות פנינים. היא הגיעה לבד, ונהגה בעצמה במכונית, כאחד האדם. אני לא הכרתי אז את הרבי, אבל אחרי שסיפרו עליו, התלהבתי והתרגשתי מאוד מהעובדה שזכינו לשרת את הרבנית.

אגב, עד היום אני לא יודע איך בדיוק נודע לרבנית עלינו, ומדוע היא בחרה לבוא לרכוש את הפנינים דווקא אצלנו. היו גם חסידי חב"ד שעסקו בתחום זה, ובכל זאת היא העדיפה לרכוש אצלנו. אני משער שזה קשור לצניעות שאפיינה אותה, ולרצון שלה לברוח מכבוד או מכל יחס מיוחד בזכות המעמד שלה. כנראה משום כך היא באה אלינו, מאחר שלא היינו קשורים לחב"ד.

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

התהפכו היוצרות - הרופא אמר שהגיע הזמן לנתח, אבל אבי כבר לא רצה שינתחו אותו.

במוצאי שבת אחד, בדיוק בזמן שפרופ' גוטסמן ערך ביקור בית אצל אבי, צלצל הטלפון ועל הקו היה הרב סגל מעפולה. הוא הודיע לנו שהגיעה תשובה מהרבי - לא לנתח! פרופ' גוטסמן כמובן התקומם: איך זה ייתכן? איך יכול הרבי לקבוע דבר כזה כשהוא שם, ולא ראה את החולה. "אני הרופא, אני יודע את מצבו, ואני אומר לכם שחייבים לנתח אותו". אבל הרבי אמר את דברו, ואבא אמר שהוא לא רוצה ניתוח - ו"רצונו של אדם, כבודו". בפועל, הוא לא נותח, וזכה לחיות עוד תשע עשרה שנה אחר כך. הוא אמנם סבל מבעיות בריאות אחרות, אבל לא הייתה לו שום בעיה בלב!

זה כוח ברכתו הקדושה של הרבי, אותו אנחנו זוכרים לטובה, ומאוד מעריכים ואוהבים.

מר איתן בן-דוד הוא איש עסקים בירושלים. הוא רואיין במשרדו בחודש אלול תשע"ח (2018).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"א (1971) — במכתב ארוך ומפורט לאלוף מר אהרן יריב, שכיהן אז כראש אמ"ן, מוחה הרבי על מדיניותה הרופסת והוותרנית של ישראל בכל הנוגע להסדרים מול מצרים בשאלת השליטה בתעלת סואץ, וטוען שההבלגה הישראלית מול ההתחמשות המצרית המואצת בהמשך למלחמת ההתשה, וההימנעות שלה לנקוט פעולה תקיפה לחסימת התעלה מתפרשים בעולם כהזמנה למצרים לפתוח את התעלה. הרבי מביע צער וכאב על כך שמקבלי ההחלטות בישראל לא למדו מניסיון העבר שהוכיח כי הבעת נכונות לנסיגות והחזרת שטחים "כבושים", לא רק שלא השיגה שינוי הלך הרוח אצל הצד השני, אלא אדרבה - התפרשה כחולשה, שרק הזמינה לחצים נוספים. "בטבעי אינני פסימי, ומובן אשר רצוני הוא למצוא פרטים המשמחים בשינוי המצב", כותב הרבי, "אבל אסור לאדם לרמות את עצמו... על אחת כמה וכמה בעניין רציני כהאמור".¹

ג' באלול

1 אגרות קודש, כרך כז, עמ' רה

חתונתו. כנראה שכבר אז היא התחילה לחוש שלא בטוב, וביקשה את ברכתו של הרבי. מכל מקום, כולם התפעלו מאוד איך הרבי זכר זאת למרות שחלפה יותר משנה מאז, ואיך הוא קישר ביני לבניה - אבל אמרנו לעצמנו, "זה הרבי".

בהמשך, זכיתי להיפגש עם הרבי עוד פעמיים: פעם בשנת תשכ"ה (1965) לפני חתונתי, כאשר חותני - ר' משה יעקב ליטנצקי ע"ה, שהיה מקורב מאוד לחסידי חב"ד ממונטריאול - סידר עבורנו יחידות, בה העניק לנו הרבי את ברכתו לרגל נישואינו. פעם נוספת הייתה במסגרת נסיעה קבוצתית של אורחים ממונטריאול בשנת תשכ"ח (1968), אז זכינו להתברך מפיו ולקבל ממנו דולר, השמור עד היום צמוד אלי בכיס.

היו גם כמה פעמים שכתבנו לו להיוועץ או לבקש את ברכתו, ואספר על שתיים מאותן הזדמנויות. הראשונה הייתה בשנת תשל"ב (1972), כשכבר היו לנו ארבע ילדים. אשתי סבלה אז ממחלת דימום פנימי, והרופאים הזהירו שבגלל מצבה, אסור לה בשום אופן להיכנס שוב להיריון. כאשר התברר לנו שבכל זאת היא התעברה, פנינו מיד לרופא, וזה אמר שהיא חייבת לבצע הפלה. ידענו שזה נוגד את ההלכה, מלבד במקרים של פיקוח נפש; והרופא אמר שזה מסכן אותה. מה עושים? כמובן, כותבים לרבי. במכתב פירטנו את המצב, ואת דברי הרופא, וגם וביקשנו תשובה מהירה כדי שאם יהיה צורך בהפלה, שנספיק לבצעה לפני מלאת ארבעים יום להיריון, שאז הדבר קל יותר מבחינה הלכתית.

תשובת הרבי התמהמהה, ואנחנו נכנסנו ללחץ. התקשרנו למזכירות הרבי, אבל ללא הועיל; אין מענה מהרבי. אחרי שמלאו כבר ארבעים יום קיבלנו את תשובת הרבי: לא להפיל, ובע"ה יהיה וולד בריא, והכל יעבור בשלום. ברוך ה', אכן נולדה לנו בת בריאה ומקסימה, ואנחנו שמחים מאוד ששמענו בעצת הרבי. לא רק שאשתי לא ביצעה אז את ההפלה, אלא היא גם הבריאה ונולדה לנו אחר כך עוד שלושה ילדים בריאים ב"ה.

מקרה נוסף היה בשנת תשל"ה (1975), אחרי שכבר עברנו לגור בישראל, ואבי סבל ממחלת לב. הוא אושפז בבית הרפואה הדסה, והרגיש רע מאוד. הוא רצה מאוד שינתחו אותו, גם אם הדבר כרוך בסכנה, כי הוא פשוט לא היה מסוגל לשאת עוד את הכאבים. אבל רופאו - פרופ' גוטסמן שהיה רופא בכיר ששימש גם רופאו האישי של ראש הממשלה מנחם בגין - אמר שיצטרכו אמנם לעשות ניתוח בהמשך, אבל במצבו הנוכחי אי אפשר לנתח. החלטנו לכתוב לרבי ולשאול מה לעשות, אבל גם הפעם תשובת הרבי התעכבה. חלף זמן ובינתיים אבא שוחרר מבית הרפואה ושכב בבית. הוא קיבל תרופות משככות כאבים והוקל לו. בשלב זה

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונו.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org